

Hejnem Havranů

Radůza

Hejnem havranů zčernal sníh,
kéž bych byl jedním z nich.
Kéž bych až tam, kde mě nic neporaní,
vystoupal na křídlech havraních.

Z výšky hleděl bych na ten svět,
plný smutku, trápení a běd.
Tak smutnou píseň bych z té výšky zakrákoral,
že by nám Bůh milost za krátko dal.

Teď, když tě lásko už neuvídím,
ústa plná slov vyznání mám.
Jež jsem se styděl tobě říct nejdražší ze všech lidí. A teď je
mohu šeptat jen tmám.

Možná viděl bych v těch výšinách,
kam si šla, když tvé tělo je prach.
Letěl bych za tebou, svůj život za ten tvůj dal,
kéž by ses nadechla a žila dál.

Teď, když tě lásko už neuvídím,
ústa plná slov vyznání mám.
Jež jsem se styděl tobě říct nejdražší ze všech lidí. A teď je
mohu šeptat jen tmám.

Možná, že i tam pod nebesy,
zdálo by se mi, že tu jsi.
Že slyším tvé kroky, tvůj zpěv i tvůj smích
Do černých vlasů tvých padat první sníh.

Teď když tě lásko už neuvídím,
ústa plná slov vyznání mám.
Jež jsem se styděl tobě říct nejdražší ze všech lidí. A teď je
mohu šeptat jen tmám.

Hejnem havranů zčernal sníh,
kéž bych byl jedním z nich.
Kéž bych až tam, kde tě nic neporaní, vystoupal na křídlech, vy
stoupal na křídlech, vystoupal na
křídlech havraních.